

РЕШЕНИЕ

№ 35534

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 22.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6833** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Д. П., ЕГН: [ЕГН], [населено място], подадена чрез процесуален представител - адвокат Д. А. - САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-003098/05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП-СДВР), с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 2а, буква „а“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил „М. Ц 220 ЦДИ“, с регистрационен номер С., за срок от 6 месеца, отнето е свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и 2 броя табели с регистрационни номера С..

В жалбата се излагат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна поради липса на компетентност на издателя на акта, неяснота в изложените в акта фактически основания за издаването му и противоречие с материалноправните разпоредби. Развиват се съображения, че не е описано ясно обстоятелството, въз основа на което е прието, че е извършено нарушение от водача на автомобила, за което се налага процесната ПАМ на собственика му. Твърди се, че в процесния случай свидетелството за управление на МПС на водача е издадено във Великобритания през 2015 г. и към датата на проверката е било валидно. След като същото е издадено преди оттеглянето на Великобритания от Европейския съюз през 2020 г., след този момент то се приравнява на издадено от договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от

1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея. Следователно по силата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него, на територията на Република България. Поради изложеното се твърди, че не са налице основанията за налагане на административно наказание и за прилагане на ПАМ. Искане се отменя на оспорваната ЗППАМ. Претендират се сторените по делото разноски.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адвокат А., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претенцията за присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не изпраща представител. С представени писмени бележки от процесуален представител – юрк. П., се оспорва жалбата като необоснована, неоснователна и недоказана. Излагат се аргументи за законосъобразност на заповедта за прилагане на ПАМ. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд - София-град, III отделение, 16-ти състав, като се запозна с доводите на страните, направените възражения и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003098/05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, спрямо М. Д. П., с ЕГН [ЕГН], е приложена ПАМ „прекрятване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. Прилагането на ПАМ е мотивирано с обстоятелството, че на 02.05.2025 г., около 08:43 ч, в [населено място], по бул. Царица Й., с посока на движение от бул. П. В. към бул. А. Н., собственият му лек автомобил марка „М. Ц 220 ЦДИ“, с рег. номер С., е управляван от С. Г. И., с ЕГН [ЕГН], като е било установено, че водачът не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България - управлява със СУМПС, издадено от Обединено Кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. Предвид изложеното издателят на ПАМ е приел, че са налице предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като е прекратил регистрацията на МПС за срок от 6 месеца. Заповедта е получена от адресата на 23.06.2025 г., видно от отразеното върху същата.

Срещу така издадената ПАМ е подадена жалба, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство.

По делото е представена административната преписка, ведно с копие на оспорвания административен акт, доказателства за компетентност на издателя му, данни за собственост на автомобила, копие на СУМПС на С. И. и справка-картон на водача по отношение на същата, както и копие на съставен акт за установяване на административно нарушение против С. Г. И. за нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП, извършено на 02.05.2025 г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация като адресат на индивидуален административен акт, чийто интерес е засегнат от същия. Подадена е в установения с чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната редовност и процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ред. ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г., принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно представена Заповед № 513з-957/13.09.2024 г. на директора на СДВР главен комисар Л. Н. издателят на заповедта - инспектор И. В. Й., е преназначена на длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административнонаказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. От представена по делото Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи се установява, че е възложено осъществяването на контрол по ЗДвП на отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“. Със Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР е делегирана компетентност по издаване на заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП на полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в ОПП при СДВР. Съгласно чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за МВР, служителите на МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението. На тази дефиниция безспорно отговаря издателят на ПАМ И. Й. съгласно горепосочената заповед за преназначаването ѝ на длъжност полицейски инспектор. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид, поради което доводите за нищожност на акта поради липса на компетентност на издателя му са неоснователни.

Заповедта е издадена в писмена форма съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и съдържа всички задължителни реквизити на основание чл. 59, ал. 2 от с.з., включително описание на фактическите и правни основания за издаването ѝ с посочване на приложимата материалноправна норма чрез числово и словесно описание, поради което съдът приема, че направеното възражение за липса на описание на фактическите основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4, или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай, видно от фактическото описание на деянието и представеното копие на акт за установяване на административно нарушение от 02.05.2025 г. срещу С. И., административният орган е приел наличието на последната от хипотезите, визирани в законовата разпоредба, а именно налагане на ПАМ на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице горните обстоятелства, тоест не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. В настоящия случай е установено, че става въпрос за хипотеза на управление на МПС от водач, чието СУМПС не е валидно на територията на РБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, всяко пътно превозно средство, което участва в

движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Безспорно е, че водач на процесното МПС на посочената в ЗППАМ дата на извършване на нарушението е С. Г. И.. Безспорно е също така, че собственик на автомобила е жалбоподателят М. П., което е видно от представено извлечение от база данни за регистрация на МПС на ОПП – СДВР.

Спорният въпрос по делото е дали това свидетелство за управление на МПС е валидно, във връзка с приложението на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, която предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. „а“ от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В конкретния случай съгласно представените по делото писмени доказателства, а именно фотокопии на СУМПС на името на С. Г. И., се установява, че същото е издадено от властите на Кралство Великобритания и С. И. и е със срок на валидност от 03.12.2015 г. до 02.12.2025 г. Същото е за категории А, В1 и В.

На 31.01.2020 г. влиза в сила Споразумението за оттеглянето на О. кралство Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, при което О. кралство напуска Европейския съюз. Последва преходен период до 31.12.2020 г., през който правото на ЕС продължава да действа за Великобритания. С изтичането на този единадесетмесечен преходен период, считано от 01.01.2021 г., по отношение на О. кралство вече не са приложими нормите на правото на ЕС. Съответно, Великобритания престава да бъде договаряща страна по Споразумението за ЕИП на 31.01.2020 г., но запазва правата си по Споразумението до изтичането на преходния период до 31.12.2020 г. От изложеното следва, че считано от 01.01.2021 г. Великобритания не е договаряща страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство и издадените от нея свидетелства за управление на МПС не се считат за издадени

от държава-членка на ЕС, нито от държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

Независимо че към момента на издаването на свидетелството за управление на МПС на С. И., съответно в срока му на валидност, е било прието Споразумението за оттегляне, то същото е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е валидно. Това обстоятелство се подкрепя и от Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО, което е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

След този период е приложима Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. на 08.11.1968 г. Договарящи страни по нея са както Република България, така и Обединено кралство Великобритания. По силата на чл. 41, ал. 2 б. „б“ от същата и в съответствие с чл. 161, т. 1 от ЗДВП, свидетелство за управление на МПС, издадено в една от договарящите държави е валидно на територията на другите, ако отговаря на изискванията на Приложение № 6 на конвенцията. Независимо от обстоятелството, че Обединено кралство Великобритания е напуснало Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, същото продължава да е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата. Издадените във Великобритания свидетелства за управление на моторни превозни средства (СУМПС) отговарят на приложение № 6 към тази конвенция. Затова, за да бъдат признати у нас издадените след 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, те трябва да съответстват на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата. Приложение № 6 към Конвенцията и приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. се различават визуално, но включват като задължителни реквизити напълно идентични данни и информация.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл е Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период от 02.12.2021 г., общодостъпно на адрес: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/file_import/travelling_bg_7.pdf. В т. 6. 1 от същото е препоръчано на притежателите на свидетелства за управление на МПС от О. кралство, които планират да шофират в Европейския съюз, да се свържат с отговорните органи на държавата членка във връзка с правилата за признаване на свидетелствата за управление на МПС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит/ <https://www.mvr.bg/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

В действащото законодателство на Република България липсва разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив, в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК компетентният орган – Министерство на вътрешните работи, е огласил публично, че тези СУМПС ще се третират като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно

предвидените условия на чл. 161 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В процесния случай свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила, собственост на жалбоподателя, е издадено от Обединено кралство Великобритания преди края на 2020 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 161 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него, на територията на Република България.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че при издаване на оспорваната заповед е нарушен материалният закон.

На следващо място, административният орган е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са повлияли на неговата материална законосъобразност. Не е изпълнено задължението, регламентирано в чл. 35 от АПК, а именно: да събере и анализира всички относими към случая факти и данни, преди да пристъпи към издаване на административния акт. Както вече се посочи, съгласно чл. 162, ал.1 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От данните в оспорената заповед става ясно, че административният орган приема, че последното влизане на С. И. в страната е на 14.09.2019 г., но не се представят доказателства в този смисъл, нито се съдържа допълнителна информация относно мястото на влизане в страната. Предвид това че от 01.01.2025 г. Република България е член на Ш. пространство и не се регистрират преминавания на граници вътре в него, то недоказано е твърдението на ответника, че през последните 3 месеца С. И. не е излизала и съответно влизала на територията на Република България. Поради това необоснован е изводът на административния орган, че същата последно е влязла в страната на посочената в акта дата, за да се приеме, че е изтекъл срокът, визиран в чл. 162, ал.1 от ЗДвП. Следователно, недоказано е останало основанието за налагане на процесната ПАМ.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно заявената претенция от процесуалния представител на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да бъде осъден ответникът да заплати в полза на жалбоподателя направените от него съдебни разноски съгласно представен списък, както следва: 400 лв. за адвокатско възнаграждение и 10 лева за държавна такса. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като неговият размер не надхвърля посочения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Претенцията за разноски за разглеждане на частна жалба следва да бъде оставена без уважение, тъй като тази жалба, подадена срещу Определение № 22801 от 02.07.2025 г., постановено по настоящото дело, е приета за неоснователна, а съдебният акт е оставен в сила с Определение № 8393 от 08.08.2025 г. на Върховния административен съд.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д. П., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003098/05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 2а, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил „М. Ц 220 ЦДИ“, с регистрационен номер С., за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Д. П., ЕГН: [ЕГН], [населено място], сумата от 410,00 (четиристотин и десет) лева, представляваща направени съдебни разноски.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: